

“Է. “Յի՛ քի՛ Ծառայ Տէր Սիմէօն վթիկս
 եւ ծյրգոյն Պտիք ամ Հայոց Առաքելականի
 Եկեղեցւոյ քի՛, նաեւ տիեզերականի մեծի Աթո-
 ոոյս սրբոյ Էջմիածնի: Յորմէ ժմնեսցի գիր սի-
 րոյ եւ օրհնուէ, ողջունի եւ խղզուէ ի վր սի-
 րելեացդ մերոց Տիգրայ եւ սրտացաւ որդւոցդ
 սրբոյ Աթոռոյս ի մեծդ Պօլիս զետեղելոցդ,
 Ճշմարտայոյզ վրդպտացդ, Ածահաճոյ քհնյիցդ,
 բարեպաշտօն իշխանացդ, բարեմիտ ժղվրդոցդ
 բնաւից, Արեւելականացդ եւ Արեւմտականացդ,
 բնակացդ եւ եկացդ, մեծացդ եւ փոքունցդ,
 Արանցդ եւ կանանցդ, ծերոցդ եւ տղայոցդ, եւ
 առ հնրկ ամենեցունցդ, որոց լիցի խնդալ ի Տէր,
 Ամէն: Շնորհք ընդ ձեզ... ծանուցումն լիցի եղ-
 բայրասէր սիրելեացդ... Արդ կամիմ ասել սի-
 րելեացդ իմոց թէ, երկար միջոց եղեւ, յորս
 ի քիջքդ յօրհնել ժղվրդս մեր, տարաձայնուիք,
 խռովուիք, ոմանք եւ ոմանք պօղոսեան եւ ապօ-
 ղոսեանք, ներ մօռծան, թէ վն էր, եւ յորոյ
 պիճռէ, թէ որոց են յնցնքն, եւ ով ունի զի-
 րաւունս, անպատեհ է գիտողացդ վերակրկնել,
 եւ չունիմ իսկ ժմնկ երկարել, եւ միւննդ տա-
 լով Այ որ դուր անդր է եւ առնէ զիրաւունս
 զրկելոց, վն որոյ ըստ վերոյասացել Ճշմարտի
 հետոյն եւ անարատ յուսոյն իմոյ, ահա այսու
 օրհնուէ եւ խղզիւի գրովս՝ բառնամ ի ձէնջ
 զայն ամ խռովուիս եւ զհոգեմէնաս եւ զմարմնա-
 տոյժ տարաձայնուիսն, եւ անհետ առնեմ ի
 սպառ որով եւ հարկիւ պատուիրեմ ձեզ սի-
 րելեացդ իմոց... զի ի սպառ բարձրիք եւ ան-